

most először csak úgy, a munkakapcsolatnak a jelek szerint vége, van még egy fontos dolog, el ne felejtse, elalvás előtt nem szabad kihagyni a gyógyító dolgokat. Most mintha nem lenne szükség rá, most kicsit megjött az élet, de aztán majd megint nagyon kell, amikor eltűnik a lány, és már a névnapost gyógyítja a szerelmével.

Annyira várja, hogy az este alig akar megérkezni, végre sikerül neki, és akinek jönnie kell vele, jön mindjárt az észvesztő illatával, elhatározza, mit igen, mit nem, nem tesz meg például mindent csak úgy, figyel magára, végső soron erősödnie kell, nem gyengülnie. Ha önbizalmat tud adni a lány, adjon erőt is hozzá, akár saját maga ellenében, míg meg nem érkezik, még el akarja mondani a szöveget, ne húzza vele az értékes lányidőt. Elalvás előtt kéne, de elalvás talán nem is lesz.

Csöndben, halkán mondani nem ér, hangosan kell magába kürtölnie, három mondat összesen, mi lesz már, el kellene kezdeni, hopp, megérkezett, most csönget fel, jön őt az élethez ragasztani, csak nehogy túl erős anyagot használjon, nagyobb lesz a szakadás fájdalma, beengedi egy gombnyomással, könnyed mozdulat, de milyen komoly döntés, apró semmiségek, felenged, ajtót nyit, befogad, az van, amit akar, de akkor is, ezek a dolgok nem többek a szabadság euforikus, gyönyörű, elernyesztő illúziójánál, ugyanakkor mégiscsak irányítja a saját életét, mindjárt nyílik a lépcsőházban a liftajtó, nincs több idő, szembefordul az előszoba tükrével, szinte kiabálva kezdi, aztán megjíed, nehogy kihallatsszon, amit mond.

Döntéseimben biztonságban vagyok, és abban is érzem magam.

Hajlandóság van bennem arra, hogy a magammal és a környezetemmel kapcsolatos dolgokba a kellő energiát fektessem be, és úgy is érzem.

Vagyok, aki vagyok, és elfogadom magam.

Az utolsó két szó suttogásba halkul, haldoklik, hal, mert csapódik a liftajtó, az érkező kettőt lép, nem kell se csengetnie, se kopognia, aki várja, kinéz a kis kémlelőablakon, de csak viccből, mielőtt szélesre tárja az ajtót.

Jelenkor, 2017/7-8.

Demus Gábor

ÍGY, UTÓLAG SINCS BENNE SEMMI HŐSIES

vagy bátor, valami mégis, ha mai fejfel
végigpillantok a tortúrán.

először is, vidéki kiskamaszként nem ismertem
ki magam a fővárosban, ennek
ellenére (épp emiatt is?) csatangoltam a tanórák
után, taláalomra fölszálltam trolikra, buszokra, hosszan
bámulgathattam, csatakos, novemberi napok
voltak, csak a végállomásoktól fordulva
kellett már vigyázni azokra a megállókra, melyek ágainál
eltértem a kollégiumig vivő vonaltól.

egyszer egy hatalmas bohócfej, s valami iszonyat
régről földerengett, de a *nagycirkuszba*
nem mertem bemenni. nem tudom,
mi vitt rá a fürdőre. honnan
volt pénzem (biztosan kérték a diákigazolványt), honnan volt
úszónadrágom (béreltem vagy vittem?), hová raktam,
hol őriztem az öltözőszekrény bilétáját, tébláboltam-e,
amint a tusolót kerestem, milyen volt az első
belemártózás, milyen
a benti, s milyen a *kastély* kinti, fagyban is üzemelő
medencéibe, s miként
figyeltem az *időre* (mert pontosan kellett
visszaérni), mikortól nyugtalanított
a készülődés? csak feltételezhetem,
hogy ezek, az egy-egy ismeretlen fürdőbe lépve ma is
rám nyíló kérdések akkor is szorongattak,
és éppúgy

összesültek – persze a hajdan nyers szorongás a leülepedett
tapasztalatok rétegein át mára inkább készttet,
zsibongó izgalom. a *széchényiből* az maradt

meg, ami egy katonának
 az ostromból: semmi, az ernyedés (egy föllélegző
 városban), a túl könnyű alkar, mellyel
 tapadsz a medence pereméhez, a gőzbe vont
 sakktáblák, a helybéliek fesztelen szövegelése, a kora este, a lámpák
 párájától s a párába vesző hótól
 gomolygó udvara. a szaunában egy napról
 napra küzdő atléta fekvőtámaszozik, mert „*az ekkora meleg
 jobban égeti*”

a zsírt”. melyből rajtam
 akkorra már bántott, hogy sok volt. miatta egyre
 inkább – a leghőbb emlék, ama feszes,
 fiúsra nyírt, szőkeségéhez tengerszíndresszes nő. aki újra
 és újra (szintén) egyedül, s aki napok után maga már erősebben vonzott
 oda, mint bármi, a sistergő
 kova, a karom hogy mégsem rántom el
 majd, ha
 a szauna összezsúfolna, s hosszú pillanatig hozzáér.

Tiszatáj, 2017/7-8.

Tóbiás Krisztián

RE: FORMÁCIÓ

Én kis tenyérynyi nádtutajokat
 eregetek a kanálisban
 saját építésű nádtutajokat
 nem is értem mire ez a fakszni
 mire föl
 mire le
 mire leúsznak egészen
 le a fekete-tengerig
 le a vaskapun át
 ahogy a bolgárkertészek
 eldobott szalmakalapjaik
 minden fakszni nélkül
 a tavaszi áradáskor
 vízbe sodort szalmakalapjaik
 mire úsznak
 lefelé
 nagyapám a bolgárkertészekről tanult
 csirkeszarból cigarettát sodorni
 vagy fordítva
 mindenesetre hasznára voltak egymásnak
 internacionálisan
 mielőtt még visszaúsztak
 tutajon visszasadórtak
 a fekete-tengerig
 azóta gyöngyhalászatból élnek
 kertészkednek a fekete vizek alatt
 gyomlálják a korallzátonyokat
 céhbe tömörült kis
 kukacok csövecskéit
 takarítják
 mint a porszívót
 zsákállatok
 csövecskéit
 formációit